

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania P.S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

o składki na ubezpieczenia społeczne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 21 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 maja 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje D.B., kancelaria adwokacka w O. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) opłatę w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia) podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług w obowiązującej stawce.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację P. S. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 26 września 2017 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. w przedmiocie odmowy umorzenia należności z tytułu składek na podstawie art. 1 ust. 13 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. poz. 1551; dalej "ustawa o umorzeniu należności"). Warunki umorzenia zostały ustalone w decyzji z dnia 20 sierpnia 2015 r., w której przedstawiono należności do

umorzenia według stanu na dzień 13 stycznia 2015 r. i pouczone, że warunkiem ich umorzenia jest spłata w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się tej decyzji należności niepodlegających umorzeniu wraz z odsetkami. Decyzja została doręczona w dniu 27 sierpnia 2015 r. i uprawomocniła się w dniu 29 września 2015 r. Dwunastomiesięczny termin upłynął bez wypełnienia warunków umorzenia. Układ ratalny nie został zawarty.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia art. 1 ust. 8 w związku z art. 1 ust. 10 ustawy o umorzeniu należności z zarzutem wadliwości decyzji o warunkach umorzenia i z tego samego powodu decyzji o odmowie umorzenia należności - przez nieokreślenie wartości składek niepodlegających umorzeniu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący określił skargę jako oczywiście uzasadnioną, wskazując, że w jego ocenie „zarówno Sąd drugiej instancji, którego rozstrzygnięcie jest przedmiotem niniejszej skargi, jak i Sąd pierwszej instancji, dopuściły się zarzucanych w *petitum* skargi naruszeń prawa procesowego oraz prawa materialnego”. W ocenie skarżącego, wyrok zapadł z istotnym naruszeniem art. 378 k.p.c., tj. bez rozpoznania zarzutów apelacji strony powodowej. Poza tym skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących na kanwie niniejszej sprawy poważne wątpliwości, a to w odniesieniu do dyspozycji art. 1 ust. 8 w związku z art. 1 ust. 10 ustawy o umorzeniu należności, które były stosowane w sprawie przez sądy obydwu instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wymagało to od skarżącego uzasadnienia publicznego charakteru skargi, a ze względu na powołanie się na przyczynę wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wykazania, że zarzuty skargi są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w

sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i w konsekwencji jego wzruszenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.). Niewystarczający był w tym względzie użyty przez skarżącego zarzut naruszenia określonych przepisów ani koncentracja argumentacji na opozycji wobec stwierdzeń Sądu drugiej instancji, pokrywająca się zresztą zasadniczo z zarzutami ujętymi w podstawach skargi. Tego rodzaju argumenty usuwają się spod oceny w ramach przedsądu, którego funkcją nie jest eliminacja z obrotu prawnego orzeczenia nieodpowiadającego oczekiwaniom strony skarżącej.

Jako przyczynę kasacyjną skarżący wskazał także potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jednak nie wykazał rozbieżnych orzeczeń wydanych w tych samych lub bardzo podobnych okolicznościach faktycznych i prawnych. W konsekwencji nie uzasadnił racji określonych w art. 389⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i orzekł o przyznaniu od Skarbu Państwa opłaty z tytułu pomocy prawnej świadczonej przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu (§ 16 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Dz.U. poz. 1714 ze zm.).

as